

Roma stadfester synet – nummer seksten

Den endelige prøven: Å forstå symbolikken i Roma og profetiens tredobbelte anvendelse

Jeff Pippenger
2024-09-04

De som står på feil side i denne siste striden om Romes symbol, støtter seg til en mangelfull anvendelse av en tredobbel anvendelse av profetien, idet de hevder at de tre Rom er definert ved de tre søndagslovene i årene 321, 538 og den snart kommende søndagsloven i De forente stater. Ved å gjøre dette legger de en uriktig vinkling på regelen og den profetiske historien de utvelger, slik det også ble gjort i striden om Joels fire insekter. De fire generasjoner, etterfulgt av fire fortærende insekter i de første seks versene i Joel, omtaler hvordan Guds folk gradvis blir desimert gjennom fire generasjoner, og at denne desimeringen ble fullbyrdet ved adventismens aksept av Romes og det frafalne protestantismens teologi.

I den nåværende striden unngår de som forsøker å benytte søndagsloven til å definere de tre Rom, sannheten om at det faktisk er fire søndagslover som er identifisert i Guds profetiske Ord, og at året 321 representerer den snart kommende søndagsloven i De forente stater, og at søndagsloven av 538 er et forbilde på den søndagsloven som blir håndhevet overfor alle verdens nasjoner. Fire søndagslover identifiserer ikke tre søndagslover, særlig når den tredje manifestasjonen i en tredobbel anvendelse av profetien representerer den endelige oppfyllelsen. Den snart kommende søndagsloven i De forente stater er ikke den endelige søndagsloven; den markerer faktisk begynnelsen på en rekke søndagslover etter hvert som hver nasjon på kloden gradvis godtar merket på pavens myndighet.

De som ble vekket i juli 2023, må forstå at den profetiske prøven som møter dem, finner sted under Den Hellige Ånds utgytelse, og at under den utgytelsen mottar én klasse «oljen», mens den andre klassen mottar «kraftig villfarelse». Den fremste framstillingen av dem som mottar kraftig villfarelse, er framstilt i selve det kapittelet hvor uttrykket kraftig villfarelse finnes, og i det kapittelet er sannheten som enten elskes eller forkastes, den sannheten som definerer det profetiske forholdet mellom hedensk Roma og pavens Roma.

Det profetiske forholdet mellom 321 og 538 blir vist gjennom det profetiske forholdet mellom menigheten i Pergamos og menigheten i Tyatira. I de siste dager er det hedenske Roma, representert ved 321 og Pergamos, et symbol på De forente stater, og det pavelige Roma, representert ved 538 og Tyatira, er et symbol på det moderne Roma.

Det første Roma i 321 var en enestående maktstat, og det andre Roma i 538 var en todelt makt som representerte en sammenslutning av kirke og stat, der kirken hadde kontroll over forholdet. Det tredje og siste Roma, som er det moderne Roma, er en trefoldig makt som består av dragen, dyret og den falske profet.

Paulus lærte at det å ikke forstå det profetiske og historiske forholdet mellom det hedenske Roma (dragen) og det pavelige Roma (dyret), var å gi uttrykk for et hat mot sannheten, noe som førte til kraftig villfarelse. Alle profetene, deriblant Paulus, talte mer spesifikt om de siste dager, så forholdet mellom de to maktene i Paulus' historie representerer forholdet mellom de tre maktene i det moderne Roma i de siste dager. Å forkaste det profetiske forholdet som «danner» den trefoldige foreningen av dragen, dyret og den falske profet i de siste dager, er å sikre seg selv kraftig villfarelse.

Uriah Smiths private fortolkning av kongen i nord representerte en «årsak» som frembrakte en «virkning». Men den gruppen som befinner seg på feil side i stridsspørsmålene om Roma, blir uttrykkelig identifisert som ute av stand til å resonnerer fra årsak til virkning. Smith så ikke at hans mangelfulle anvendelse av kongen i nord ville frembringe en profetisk plattform som også ville lede ham til å fremstille den sjette plage feilaktig, der det gis en advarsel om å bevare eller miste Kristi rettferdighets kledning.

Som hos Paulus' betoning i 2 Tessalonikerbrev, understreker Johannes i det sekstende kapittel av Åpenbaringen og den sjette plage nødvendigheten av å forstå hvem de tre maktene er som leder verden til Harmageddon. Smiths feilaktige anvendelse av kongen i nord vitner om en manglende evne til rett å anvende typer og mottyper.

Smith kunne ikke, eller ville ikke, anvende det prinsipp som så sterkt er fremsatt i Paulus' skrifter, nemlig at det bokstavelige før korsets tidsperiode representerte det åndelige etter korsets tidsperiode. Når dette prinsippet følges nøye og korrekt, kan det lett påvises at «kongen i nord» er ett av mange symboler som representerer den åndelige «kongen i nord» i de siste dager. Syvendedagsadventister burde mer enn noe annet folk vite at en av de grunnleggende strukturer som profetien bygger på, er striden mellom Kristus og Satan. Kristus er den sanne kongen i nord, og Satan har forsøkt å fremstå som den falske kongen i nord.

En sang og salme for Korahs sønner. Stor er Herren og høylig lovprist i vår Guds stad, på hans hellige berg. Fagert hever det seg, hele jordens fryd, Sions berg, i nordens ytterste deler, den store Konges stad. Gud er kjent i hennes borger som en tilflukt. Salmene 48:1–3.

Satans forsøk på å etterligne den sanne kongen i nord omfatter å bruke paven i Roma som sin jordiske representant. Satan er antikrist, og det er også paven i Roma, som er Satans stedfortreder i hans bedragende verk.

«For å sikre seg verdslige fordeler og æresbevisninger ble kirken ledet til å søke gunst og støtte hos jordens stormenn; og etter således å ha forkastet Kristus ble den forledet til å yte troskap til Satans representant — biskopen av Roma.» The Great Controversy, 50.

Ved oppløsningen av Aleksander den stores rike ble Seleukos Nikator den første kongen i nord i den historien som fremstilles i Daniel kapittel elleve. Hans far, Antiokus, hadde vært en innflytelsesrik leder i Aleksanders rike, og hans sønn, Seleukos, ble gjort til satrap over Babylon. En «satrap» er en guvernør, og da Seleukos hadde sikret seg tre av de fire geografiske områdene som Aleksanders rike ble delt inn i, ble han kongen i nord.

Smiths private fortolkning og tilsidesettelse av grammatiske regler fikk ham til å anta at de siste maktene som utgjorde Satans ondskapssammensvergelse i de siste dager, i profetien var fremstilt som bokstavelige makter, ikke åndelige makter. Derfor kunne han ikke se at Seleukos Nikator, som den første kongen i nord, Babylons hersker, av profetisk nødvendighet måtte representere den endelige åndelige kongen i nord, som var den makten som kontrollerte det moderne åndelige Babylon.

Og en av de sju englene som hadde de sju skålene, kom og talte med meg og sa til meg: Kom hit; jeg vil vise deg dommen over den store skjøgen som sitter ved mange vann, hun som jordens konger har drevet hor med, og jordens innbyggere er blitt drukne av vinen fra hennes hor. Så førte han meg bort i ånden ut i ørkenen; og jeg så en kvinne sitte på et skarlagenrødt dyr, fullt av bespottelige navn, med sju hoder og ti horn. Og kvinnen var kledd i purpur og skarlagen og prydet med gull og kostbare steiner og perler, og i hånden hadde hun et gullbeger fullt av styggedommer og urenheten fra hennes hor. Og på hennes panne var det skrevet et navn: MYSTERIUM, DET STORE BABYLON, MOREN TIL SKJØGENE OG TIL JORDENS STYGGEDOMMER. Og jeg så kvinnen drukken av de helliges blod og av Jesu martyrs blod; og da jeg så henne, undret jeg meg med stor undring. Åpenbaringen 17:1–6.

Makten som styrer Babylon i de siste dager, er den pavelige kirke, og hun er derfor også den åndelige kongen i nord.

Kvinnen (Babylon) i Åpenbaringen 17 beskrives som «kledd i purpur og skarlagen og prydet med gull og edelstener og perler, og hun hadde et gullbeger i hånden, fullt av styggedommer og urenhet ... og på hennes panne var det skrevet et navn: Hemmelighet, Babylon den store, mor til skjøgene.» Profeten sier: «Jeg så kvinnen drukken av de helliges blod og av Jesu vitners blod.» Videre blir Babylon omtalt som «den store stad som har kongedømme over kongene på jorden». Åpenbaringen 17:4–6, 18. Den makten som gjennom så mange århundrer opprettholdt et despotisk herredømme over kristenhetens monarker, er Roma. Purpuren og skarlagen, gullet og edelstenene og perlene, fremstiller levende den prakt og mer enn kongelige pomp som den hovmodige romerske stol har omgitt seg med. Og ingen annen makt kunne med større sannhet sies å være «drukken av de helliges blod» enn den kirke som så grusomt har forfulgt Kristi etterfølgere. Babylon blir også anklaget for synden ved en ulovlig forbindelse med «kongene på jorden». Det var ved frafall fra Herren og allianse med hedningene at den jødiske kirke ble en skjøge; og Roma, som på lignende måte forderver seg selv ved å søke støtte hos verdslige makter, mottar en tilsvarende fordømmelse.» The Great Controversy, 382.

Landshøvdingen er kongen, og ifølge Jesaja er en konge et kongerike og også hovedstaden i et kongerike.

For Syrias hode er Damaskus, og Damaskus' hode er Resin; og innen sekstifem år skal Efraim bli knust, så det ikke lenger er et folk. Og Efraims hode er Samaria, og Samarias hode er Remaljas sønn. Dersom dere ikke vil tro, skal dere sannelig ikke bli stående. Jesaja 7:8, 9.

Ifølge Jesajas vitnesbyrd må en profetistuderende som våkner i juli 2023 til en profetisk prøvingsprosess, erkjenne den profetiske symbolikken i «hodet» dersom han ønsker å bli stadfestet. Dersom han ikke erkjenner og anvender symbolikken i et «hode» når det kreves, da er

han ikke stadfestet. De som ikke tror, blir ikke stadfestet, og derfor identifiserer Jesaja to klasser av tilbedere i de siste dager som enten er stadfestet eller ikke er stadfestet. De er de samme to klasser som enten har «oljen», eller ikke har «oljen».

Én klasse, som er grunnfestet og har olje, mottar budskapet om Midnattsropet, som begynte å bli åpnet opp i juli 2023, eller de mottar den sterke villfarelse i 2 Tessalonikerbrev. Deres prøve er dannelsen av dyrets bilde, og måten dyret blir dannet på, enten det pavelige dyret fra den mørke middelalder, eller dets bilde som dannes av De forente stater, eller den trefoldige union som leder verden til Harmageddon. Dette omfatter nødvendigheten av å erkjenne at «hodet», «kongen», herskeren over de to andre maktene som utgjør den trefoldige union, er den pavelige makt.

«Hodet», Judas hovedstad, var Jerusalem, den byen som Herren utvalgte til å la sitt navn bo der.

Og Rehabeam, Salomos sønn, regjerte i Juda. Rehabeam var førtien år gammel da han ble konge, og han regjerte sytten år i Jerusalem, den byen Herren hadde utvalgt blant alle Israels stammer for å la sitt navn bo der. Og hans mors navn var Na'ama, en ammonittisk kvinne. 1 Kongebok 14:21.

I den store striden mellom Kristus og Satan er Kristi hovedstad, hvor han setter sitt navn, Jerusalem, og Satans forfalskning var den bokstavelige byen Babylon, som representerer det åndelige Babylon, den store by, i de siste dager. Satan setter sitt navn på pannen som en forfalskning av Guds by og hovedstad. Kongen som bor der, er skjøgenenes mor, som driver hor med jordens konger. Skjøgenenes mor er pavedømmet, og hennes døtre er de falne protestantiske kirkene, hvorav den fremste falne frafalne kirken er de frafalne protestantene i Amerikas forente stater.

Disse frafalne protestantene representerer det protestantiske hornet på jorddyret, og de er knyttet til sin mor siden de forkastet det profetiske budskapet som ble avforseglet i 1798. Deres motstykke, det republikanske hornet, er knyttet til jordens konger gjennom sitt forhold til De forente nasjoner, de ti kongene i Åpenbaringen sytten. Den trefoldige unionen som fører verden til Harmageddon, er representert ved sitt hode, hvor dens navn er plassert, og det åndelige moderne Roma er det åndelige moderne Babylon. Dets «hode» er den pavelige makt.

Den første representerer den siste, og enten du anvender Daniel kapittel to slik millerittene gjorde, som representerende fire riker, eller slik det er blitt åpenbart i de siste dager som representerende åtte riker, var det første riket det bokstavelige Babylon. Millerittene ville fortelle deg at det siste var det bokstavelige Roma. Babylon og Roma er utskiftbare symboler, for de er det første og det siste i en profetisk linje.

I de siste dager representerer det første riket, det bokstavelige Babylon, det åttende og siste riket, som er det åndelige, moderne Babylon, og som også er det åndelige, moderne Roma. På de to vitners grunn, slik de er fremstilt i Daniel kapittel to, er Babylon og Roma ombyttelige symboler.

Når den pavelige skjøgen fremstilles med et navn på pannen som identifiserer «Mysteriet Babylon», identifiserer det også «mysteriet Roma». Et profetisk «mysterium» representerer en sannhet som er så dyp at det er umulig å forstå dybden i den sannheten som der fremstilles, særlig

uten Den Hellige Ånds innflytelse. Men et bibelsk «mysterium» krever også at det som åpenbares i forbindelse med mysteriet, er en nødvendig forståelse for dem som søker å bestå prøven. Derfor understreker de to vitnene i Åpenbaringen nødvendigheten av å forstå det moderne Roma.

Her er visdommen. La den som har forstand, regne ut dyrets tall; for det er et menneskes tall, og dets tall er seks hundre og sekstiseks. Åpenbaringen 13,18.

«Visdom» forstår dyrets tall, som er et menneskes tall, og tallet er seks hundre og sekstiseks. «Syndens menneske» er dyrets hode. Visdom er en egenskap hos de kloke jomfruene i de siste dager, og den er også et symbol på dem som forstår kunnskapens økning i de siste dager. De som ikke forstår, er dårlige jomfruer og er de ugudelige. Den «visdom» de ikke forstår, må av profetisk nødvendighet være i sammenhengen med den endelige profetiske prøven, for det er da de kloke og de dårlige jomfruene finnes. De må forstå «seks hundre og sekstiseks». Det sinn som har visdom, blir også av Johannes plassert i de siste dager i Åpenbaringen kapittel sytten.

Og her er den forstand som har visdom. De sju hoder er sju fjell, som kvinnen sitter på. Og det er sju konger: fem er falt, én er, og den andre er ennå ikke kommet; og når han kommer, må han bli en kort stund. Og dyret som var, og ikke er, også det er den åttende, og er av de sju, og går bort til fortapelse. Åpenbaringen 17:9–11.

Det «sinn» som har visdom til å forstå tallet «seks, seks, seks», er en klok jomfru som har fått «Kristi sinn».

For hvem har kjent Herrens sinn, så han skulle kunne undervise ham? Men vi har Kristi sinn. 1 Korinterbrev 2:16.

Klassen av kloke jomfruer har Kristi sinn, og de dårlige, onde jomfruene har sinnet til Kristi motstander.

«Tiden er kommet for at det sanne lys skal skinne midt i moralsk mørke. Den tredje engels budskap er blitt sendt ut til verden og advarer mennesker mot å ta imot dyrets merke eller dets billedes merke på sine panner eller i sine hender. Å ta imot dette merket betyr å komme til den samme beslutning som dyret har gjort, og å forfekte de samme ideer, i direkte motsetning til Guds ord.» Review and Herald, 13. juli 1897.

Dannelsen av dyrets bilde er den siste prøve for lignelsens jomfruer, og de vise har Kristi sinn, for de er kommet til den samme beslutning som Kristus, fordi de har underlagt sin vilje Den Hellige Ånds ledelse. Dannelsen av Kristi bilde i de vise jomfruer står i kontrast til dannelsen av dyrets bilde i de dårlige jomfruer. De dårlige jomfruer kommer til den samme beslutning som dyret, for de ble forvirret ved prøvespørsmålet om den rette identifikasjon av antikrist, som er den falske kongen i nord og det moderne Romas hode.

«De som blir forvirret i sin forståelse av Ordet, som unnlater å se betydningen av antikrist, vil visselig stille seg på antikrists side.» Kress Collection, 105.

De dårlige jomfruene i prøvelsestiden, som fremstilles som dannelsen av dyrets bilde, blir forvirret i sin forståelse av Ordet. Deres forvirring bygger på en misforståelse av Guds profetiske Ord, og

fordi de ikke ser den rette betydningen av Det moderne Roma, blir de rammet av kraftig villfarelse, kommer til den samme beslutning som dyret og fremmer de samme pavelige idéer i direkte motsetning til Guds Ord, og stiller seg på antikrists side.

Vi vil fortsette disse tankene i den neste artikkelen i denne kategorien.